

komne værnepligtige m. fl. (Om forhøjelse af dagpenge og erstatninger, afskaffelse af ventetidsregler og ændring af forsikringspligtens ordning, således at forsikring finder sted i en statsinstitution). (Folketingstidende 1969-70, tillæg A, sp. 1053, forhandlingerne sp. 672 og 1541). Man fremsatte endvidere forslag til lov om ændring af sygeforsikringsloven (Folketingstidende 1969-70, tillæg A, sp. 1035, forhandlingerne sp. 670 og 1522) samt forslag til lov om ændring af loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, tillæg A, sp. 1019, forhandlingerne sp. 671 og 1256). Alle de nævnte forslag var led i bestræbelser for at tilvejebringe et forhøjet ydelsesniveau. De udvalg, hvortil disse og det tidligere nævnte forslag blev henvist, nåede ikke at tilendebringe deres arbejde inden de pågældende folketingsårs slutning.

For at markere kontinuiteten i socialdemokratiets politik på dette område fremsætter man det her omhandlede forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde og af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. Forslaget repræsenterer en vis udbygning af det i sidste folketingsår fremsatte.

Man genfremsætter endvidere samtidig hermed lovforslaget vedrørende ændring af sygeforsikringsloven, ligesom man under forhandlingerne i det udvalg, der behandler forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, virker for ændringer, der tilgodeser den nævnte målsætning.

Vedrørende nærværende forslag til folketingsbeslutning bemærkes følgende:

For så vidt angår dagpengene og erstatningerne, erindres det, at dagpengene efter loven udgør $\frac{3}{4}$ af den tilskadekomnes dagløn og udbetales for 7 dage om ugen. De kan dog ikke overstige en sats, der findes på grundlag af en i loven angiven årsløn, som reguleres en gang årligt på grundlag af lønudviklingen inden for håndværk og industri. Denne maksimumssats, der pr. 1. april 1971 vil være 72 kr. 22 øre (for tiden 66 kr. 33 øre), er ganske utilstrækkelig, og det samme gælder erstatningerne, som beregnes efter tilsvarende principper. Om nødvendigt må den snævre sammenhæng i beregningen af invaliditetserstatning m.v. og dagpengene løses noget. Dette skulle principielt være muligt, idet man ved fastsættelsen af dagpengenes størrelse i højere grad må have opretholdelsen af den tilskadekomnes hidtidige levestandard for øje.

Endvidere skal det fremhæves, at invaliditetserstatningen og efterladte-erstatningen er, hvad enten den ydes i form af en årlig rente eller i form af et kapitalbeløb, begrænset til $\frac{2}{3}$ af skadelidtes sam-

lede arbejdsfortjeneste i løbet af det år, der går forud for ulykkestilfældets dato, jfr. § 32 sammenholdt med § 44. Denne årsløn kan dog ikke sættes højere end 16.500 kr., hvilket beløb er løntalsreguleret og pr. 1. april 1971 vil andrage 32.500 kr. Det nævnte erstatningsniveau gælder ved fuldstændigt tab af erhvervsevnen og reduceres forholdsmæssigt i tilfælde, hvor erhvervsevnen kun delvis går tabt.

Det følger af det ovenfor anførte, at erstatningsdækningen er utilfredsstillende, navnlig for mennesker, som mister en stor del af deres erhvervsevne, hvilket bedst ses ved at nævne, at den maksimale rente, der pr. 1. april 1971 vil kunne udbetales, andrager 21.670 kr. om året. Selv på baggrund af den invalidepension, den pågældende vil være berettiget til, må erstatningsniveauet anses for utilstrækkeligt.

Forslagsstillerne er derfor af den opfattelse, at reglerne bør ændres, hvilket vil kunne ske på forskellig måde, hvoraf man eksempelvis skal pege på forhøjelse af den ovennævnte brøk på $\frac{2}{3}$ til $\frac{9}{10}$ eller det fastsatte maksimum på 16.500 kr. eller en kombination heraf. Man kunne endvidere — med henblik på at hjælpe de lavtlønnede — smidiggøre reglen om, at den skadelidtes samlede indtægt i løbet af det år, der går forud for ulykkestilfældet, skal lægges til grund. Der går hyppigt ret lang tid med erstatningsfastsættelsen, hvorfor den nævnte indtægt — måske endda typisk — vil være en noget forældet faktor i erstatningsfastsættelsen.

Ifølge reglerne om ventetid løber dagpengene efter ulykkesforsikringsloven i tilfælde af kortere arbejdsudygtighed fra 4. dag efter ulykkestilfældets indtræden, i visse tilfælde først fra et senere tidspunkt. Disse ventetider må afskaffes, således som det allerede er sket for arbejdsløshedsforsikringens vedkommende.

Efter den gældende lov skal de forsikringspligtige arbejdsgivere overføre deres risiko til et af socialministeren i så henseende særligt anerkendt selskab eller for søfartens vedkommende være medlem af et forsikringsforbund. Forslagsstillerne finder, at ulykkesforsikringen ubestridt er et socialt anliggende, hvilket er anerkendt ved en gennemgribende lovregulering, og man er tillige af den opfattelse, at risikodækningen og i forbindelse hermed administrationen af præmieindtægten med fordel kunne varetages af staten. En sådan ordning synes også at være bedst stemmende med de ændringer i sociallovgivningen, som socialreformkommissionens arbejde eventuelt vil medføre.

Endvidere bemærkes, at den gældende lov næppe yder den dækning mod risiko for skade på helbred som følge af ulykkestilfælde m.v., som man kunne